

Nabal, Abigaïl, David

Men kan zeggen dat er twee manieren van reageren zijn; en die twee manieren staan tegenover elkaar.

Verkeerd reageren ontstaat, doordat men zich ergert aan het gedrag van de ander, en omdat men aan het gedrag van de ander aanstoet neemt.

In dit verband staat in Romeinen 12:19

19 Wreekt uzelf niet, geliefden, maar laat plaats voor de toorn, want er staat geschreven: Mij komt de wraak toe, Ik zal het vergelden, spreekt de Here.

Zelfs Jezus, toe Hij op aarde was en soms uitgescholden werd en daaronder moest lijden, nam de zaak niet in eigen handen maar "gaf het over aan Hem, die rechtvaardig oordeelt".¹

In 1 Samuël 25 wordt een waar gebeurd en interessant verhaal weergegeven.

Als inleiding eerst het volgende:
Omdat koning Saul uit jaloersheid David wilde doden, trok David zich terug in de woestijn Paran. Dat is de huidige Sinaï woestijn.

Onder Jeruzalem ligt de tegenwoordige plaats Hebron en daaronder, verder de woestijn in naar het Zuiden, bevonden zich de dorpen Zif en Karmel (niet te verwarren met de berg Karmel in het noorden van Israël) en daaronder het plaatsje Maon.

1 Samuël 25

1b En David ging op weg en trok naar de woestijn Paran.

---

¹ 1 Petrus 2:23

2 Nu woonde er in Maon een man, die te Karmel zijn bedrijf had. Die man was zeer rijk: hij bezat drieduizend schapen en duizend geiten. Hij was te Karmel bij het scheren van zijn schapen.

3 De man heette Nabal en zijn vrouw Abigaïl. De vrouw had een goed verstand en was schoon van gestalte, maar de man was hard en ruw in zijn optreden. Hij was een Kalebiet.

De man Nabal was een afstammeling van Kaleb, uit de stam Juda. Deze Nabal (zijn naam betekent dwaas) was een onbehouden en ruwe man, die gehuwd was met een verstandige vrouw, die Abigaïl heette.

Abigaïl betekent "vader verheugt zich" en die naam is haar waarschijnlijk gegeven bij haar geboorte.

4 Toen David in de woestijn hoorde, dat Nabal zijn schapen schoor.

5 Zond hij tien mannen en David zeide tot de mannen: Gaat naar Karmel en begeeft u naar Nabal. Vraagt hem uit mijn naam naar zijn welstand.

6 En zegt dit: Gegroet! Vrede zij u, vrede zij uw familie, vrede zij over al wat gij bezit.

Waarom gingen die 10 mannen in opdracht van David naar Nabal toe? Omdat de herders van Nabal, die circa 3000 schapen en 1000 geiten had, door David en zijn mannen dag en nacht bescherming hadden gehad. .

En omdat David met ongeveer 600 mannen in de woestijn verbleef, waar weinig

voedsel en drinken te vinden is, is het te begrijpen dat hij 10 mannen naar Nabal stuurde om hem een vrijwillige gave voor de bewezen goedheid en diensten te vragen.

Deze 10 mannen brachten de volgende boodschap van David aan Nabal over:

7 Nu dan, ik heb gehoord, dat men bij u aan het scheren is. Nu zijn wij uw herders, die bij ons hebben vertoefd, niet lastig gevallen en nooit hebben zij iets gemist zolang zij te Karmel waren.

8 Vraag uw knechten, dan zullen zij het u bevestigen. Wil daarom aan deze mannen gunst betonen; wij zijn immers op een feestdag gekomen. Geef toch uw dienaren en uw zoon David, wat gij voor de hand hebt.

9 Toen de mannen van David daar gekomen waren, spraken zij tot Nabal uit naam van David alles wat hun opgedragen was, en wachtten af.

David benaderde Nabal vriendelijk en bescheiden.

10 Maar Nabal antwoordde de dienaren van David: Wie is David? En wie is de zoon van Isai? Er zijn tegenwoordig veel knechten, die van hun heer weglopen.

De reactie van Nabal op de woorden van David was beneden peil. Nabal wilde niets met David te maken hebben.

11 Zou ik dan mijn brood, mijn water en wat ik voor mijn scheerders geslacht heb, nemen en aan lieden geven, van wie ik niet weet, waar zij vandaan komen?

Ook water was in de woestijn een kostbaar bezit. Nabal had een feest aangericht voor

de scheerders van zijn 3000 schapen en voelde er niets voor om ook maar iets aan de mannen van David mee te geven.

Uit de woorden van Nabal: mijn brood, mijn water en mijn scheerders blijkt de zelfzuchtige gebondenheid van de gierigaard aan zijn eigen bezit.

12 Toen maakten de mannen van David rechtsomkeert, kwamen terug en berichtten hem alles wat er gebeurd was.

De mannen van David maakten rechtsomkeert en in dat woord komt hun verontwaardiging tot uiting zodat zij geen woord verder tot Nabal spraken. Ze keerden resoluut terug naar David en brachten hem op de hoogte van de reactie van Nabal.

En toen ging David de fout in. Hij gaf deze hele zaak niet aan God over maar wilde als eigen rechter gaan optreden; hij wilde zich wreken.

13 Daarop zeide David tot zijn manschappen: Ieder gorde zijn zwaard aan. Toen gordde ieder zich het zwaard aan; ook David zelf gordde zijn zwaard aan.

Daarna trokken ongeveer vierhonderd man op achter David, terwijl er tweehonderd bij het pakgoed bleven.

Een gewoonte in die tijd was, dat de mannen, die in tijden van strijd bij het pakgoed bleven, ook mochten delen in de buit.

14 Maar aan Abigail, de vrouw van Nabal, had één van de knechten meegedeeld: Zie, David heeft uit de woestijn boden gezonden om onze heer te begroeten en hij is tegen hen uitgevaren.

Een knecht van Nabal benadert hier Abigail, omdat hij van mening is dat met zijn heer Nabal niet te spreken valt. De knecht gaat verder:

15 Toch zijn die mannen zeer goed voor ons geweest; zij zijn ons niet lastig gevallen en wij hebben niets gemist al de tijd, dat wij in het veld waren en in hun nabijheid op en neer trokken.

16 Een muur waren zij om ons heen, zowel bij nacht als bij dag, al de tijd, dat wij in hun nabijheid de schapen weidden.

17 Nu dan, weet wel wat u te doen staat, want over onze heer en over zijn gehele huis is het onheil vast besloten, en hij is een man van niets, men kan met hem niet spreken.

18 Toen nam Abigail haastig tweehonderd broden, twee kruiken wijn, vijf toebereide schapen, vijf maten geroosterd koren, honderd rozijnenkoeken en tweehonderd klompen vijgen, laadde die op ezels.

Abigail maakt een vorstelrijk geschenk voor David en zijn mannen gereed.

19 En zeide tot haar knechten: Trekt voor mij uit; zie, ik kom achter u aan. Maar haar man Nabal deelde zij het niet mee.

Zij deelde niets van dit alles aan haar man mee omdat zij hem voor deze daad ontoegankelijk achtte.

20 Toen zij, gezeten op de ezel, door een bergkloof omlaag reed, zie, David en zijn mannen daalden af, haar tegemoet, en zij stond voor hen.

Toen zij, op weg naar David, door een smalle bergkloof omlaag reed, ontmoette

zij daar juist David, die ook met zijn mannen door die smalle bergkloof omhoog moest gaan om bij Nabal te komen.

Ook hier weer een prachtige leiding van dit alles door de Geest van God.

De weg van David ging omhoog. Hij wilde als eigen rechter optreden; hij verhoogde zichzelf daarmee.

De weg van Abigaïl ging omlaag; zij ging de weg van de nederigen, die genade van God ontvangen. En precies daar, in de bergkloof, om elkaar niet te missen, ontmoetten zij elkaar.

21 David nu had gezegd: Ik ben er geheel bedrogen mee uitgekomen, dat ik alles beschermd heb wat deze in de steppe had, zodat hij niets mist van al wat hij bezit; hij heeft mij kwaad voor goed vergolden.

22 Zo moge God aan de vijanden van David doen, ja nog erger, indien ik, eer het morgen is, van al wat hij bezit, ook maar een man in leven laat.

Zo had David het in zijn hart, toen hij op weg was naar Nabal om zich te wreken.

23 Toen Abigail David zag, sprong zij haastig van de ezel af en wierp zich vlak voor David op haar aangezicht; zij boog zich ter aarde,

Abigaïl begroette David op Oosterse wijze. Zij wierp zich vlak voor David op haar knieën met haar voorhoofd neergebogen op de aarde.

24 Wierp zich voor zijn voeten neer en zeide: Op mij, mijn heer, rust de schuld. Laat uw dienstmaagd toch tot u mogen spreken, en hoor de woorden van uw dienstmaagd aan.

Zij nam de schuld van haar man op zich, hoewel zij persoonlijk onschuldig was.

25 Mijn heer store zich niet aan deze man van niets, aan Nabal, want zoals zijn naam is, is hij: Nabal heet hij en een dwaas is hij.

Maar ik, uw dienstmaagd heb de mannen die mijn heer gezonden heeft, niet gezien

Omdat het leven van haar man en zijn knechten in gevaar is, spreekt Abagaïl op die wijze over haar man. In gewone omstandigheden zou dat onbetamelijk zijn geweest.

26 Nu dan, mijn heer, zo waar de Here leeft en zo waar gij zelf leeft, die de Here ervoor bewaard heeft bloedschuld op u te laden en het recht in eigen hand te nemen, nu dan, moge het uw vijanden en hun die kwaad tegen mijn heer beramen, vergaan als Nabal.

Abigaïl wilde – geleid door de Geest van God – David er voor bewaren om het recht in eigen hand te nemen en daardoor bloedschuld op zich te laden.

27 Dit geschenk dan, dat uw slavin aan mijn heer brengt, moge aan de mannen gegeven worden, die in het gevolg van mijn heer zijn.

Het geschenk zou voor haar uitgezonden worden maar door die plotselinge ontmoeting in de bergkloof was het daar niet van gekomen.

28 Vergeef toch de overtreding van uw dienstmaagd, want de Here zal voor mijn heer zeker een bestendig huis maken, omdat mijn heer de oorlogen des Heren voert en er geen kwaad bij u gevonden wordt, uw leven lang.

Abagaïl vraagt om vergeving en wijst David er op, dat het hem in de toekomstige tijd zeker goed zal gaan.

29 Mocht ooit een mens zich opmaken om u te vervolgen en u naar het leven te staan, dan zal de ziel van mijn heer gebonden zijn in de bundel der levenden bij de Here, uw God, maar de ziel uwer vijanden zal Hij wegslingeren uit de holte van de slinger.

Abigaïl is er van overtuigd dat het leven van David veilig in zijn God is verborgen en dat de Heere tegen zijn vijanden zal strijden.

30 Als nu de Here mijn heer doet naar al het goede dat Hij u heeft toegezegd en u tot vorst over Israël aanstelt,

31 Dan zal het mijn heer niet tot een struikelblok of zijn hart tot een aanstoot zijn, dat mijn heer zonder oorzaak bloed vergoten en zichzelf recht verschaft zou hebben.

Hier noemt Abigaïl twee woorden namelijk:

- Een struikelblok.
- En een aanstoot.

In Psalm 119:165 staat:

Zij, die uw wet liefhebben, hebben grote vrede, er is voor hen geen struikelblok.

Wanneer wij het woord "Wreekt uzelf niet geliefden, maar laat plaats voor de toorn" liefhebben, dan hebben wij grote vrede; dan is er voor ons geen struikelblok.

In 1 Johannes 2:10 noemt de Staten Vertaling:

*Die zijn broeder liefheeft, blijft in het licht,
en geen ergernis is in hem.*

Als wij verzocht worden om aanstoot te nemen of om ons te ergeren aan het gedrag van de ander, dan hebben wij nog niet gezondigd, maar als het aanstoot nemen of de ergernis een plaats in ons hart krijgt, dan gaat het mis.

Nabal vierde thuis feest met zijn scheerders en werd zwaar beschonken. Toen hij de volgende morgen uit zijn roes kwam, vertelde Abigaïl hem alles. Dat zij David had weerhouden om een slachting aan te richten in zijn huis en om wraak te nemen door het gedrag van haar man.

Nabal schrok hier zo van, dat hij een beroerte kreeg en tien dagen later stierf.

Na de dood van haar man is Abigaïl de vrouw van David geworden.

Nogmaals onze kerntekst uit Romeinen 12:19

Wreekt uzelf niet, geliefden, maar laat plaats voor de toorn, want er staat geschreven: Mij komt de wraak toe, Ik zal het vergelden, spreekt de Here.